KARİKATÜR

KARNAVAL MEVSİMİ GELDİ:
Hisi birden — A.. maskaralar çıkmış!...

— Ne talihsizmişim, ilk iskarpin ayağına uydu!..

ANKARA MEKTUBU

ÇARŞI BUZAĞISI GİBİ:

Canan yine yolcu oldu; bu kış kıyamette İstanbul yolunu tuttuk. İstanbulun yazı başka güzel, kışı başka güzel ama, yazın bir uysal kadın gibi bizi ağuşuna binbir nüvazişle alan deniz, kışın hırçın, isterik bir şey oluyor. Ben ise İstanbulu, denizi için severim. O böyle olunca bu diyarın kıymeti de gözümden epey düşüyor.

Biz Ankaralılar, daha doğrusu İstanbula seyrek gelen Ankaralılar burada şaşırıveriyoruz. Her yerde olduğu gibi İstanbulda da herkesin birer muhiti var. Bittabi işi gücü, evvelden verilmiş randevuları mevcut. Eski arkadaşları şöyle bir ziyaretten ve gönül alıcı bir kaç sözden başka onlardan verip alacağınız yoktur. Eğer Ankaradan birkaç arkadaşla beraber geldiniz se, ancak onlardan medet vardır. Günlere taksim ettiğiniz işleriniz bitti mi, ondan sonra yapılacak şey, âvare ve serseri dolaşmaktır. Anadolu da bu kabil âvareleri çarşı buzağısına benzetirler. Hani, küçük kasabacıkların çarşılarında dükkân önlerindeki sebze artıklarını arıyarak gezen ârsız buzağılar vardır ya, işte onlar gibiyiz.

★

GAZETELERİN SADIK OKUYUCUSU:

Böyle seyahatlerde insan bazı hakikatler de keşfeder. Meselâ bizim bayanın İstanbula hareketten evvel gazetelere bir düşkünlüğü vardı ki, beni, kendisini artık politikaya verdi zannetmiştim. Fakat işin böyle olmadığını anladım. Çünkü elime tutuşturulan izahlı sipariş listesi bana hakikati anlattı. Meğer muhterem bayanım İstanbul gazetelerinin politika sütunlarını değil, bayanlara yarayıcı eşya satan mağazaların adreslerini tetkik edermiş. Eh, ne yapalım? Bu da bir saadeti aile cilvesi...

★

GEL DE HAK VERME:

İstanbulda ailemizin eski evindeyiz. Burada da başka bir cilve. Dağlara senlik, büyükannem ille evlenmek istiyor; kendisini haklı gösterecek sebebi de bulmuş; bekârlık vergisi.

— İlle diyor; size yük olmak istemem; benim için de ayrıca vergi vermek bir külfettir.

Bilmem talibi var mı? Kendisi henüz yetmiş beşliktir. Bir nazariyeye nazaran hayat kırktan sonra başladığına göre, otuz beşlik demektir.

★

O ÇOK EVVEL GEÇMİŞ:

Nükteden muharrir Burhan Felek'e rastlıyorum, takılıyor:

— Nereye? Bakmasam selâm da vermiyecektin!

— Kusura bakma, göremedim. Malûm a, elliyi bulduk.

— Aman, diyor, ben de o yoldan geçtimdi, neye sana rastlamadım?

Cevap veriyorum:

— Kardeşim, sen çok evvel geçmiş olacaksın!

★

BİR ALÂMETİ FARİKA LÂZIM:

İstanbulda bir dert de madamla matmazeli birbirinden ayırd etmek meselesi. Kart bir kadına madam diye hitap edince:

— Affedersiniz ama, ben madmazelim.

Cevabını alıyorsunuz, yahut da körpe bir kızcağıza madmazel diye söze başlıyorsunuz:

— Pardon, ben madamım.

İtâbına muhatap oluyorsunuz. Allah Allah, bunları nasıl ayırd etmeli acaba? Bari her iki kısmı vehleten seçebilecek bir işaret yapılsa...

★

YAPAR MI? YAPAMAZ:

Nizamettin Nazifle karşılaşıyorum; usulü veçhile:

— Öperim!

Diye selâmlıyor. Soruyorum:

— Peki Nizam, ya sevmediklerine rastlarsan ne diye selâmlarsın?

Cevap veriyor:

— Gayet basit: teperim! diye..

Şunu ilâve edeyim ki, dostum pek insandır. Bunu mahza bir espiri olsun diye, ancak söylüyor.

ÖYLE BİR DELİDİR Kİ!

Bir gazinoda oturmuş meşhur muharrirleri çekiştiriyorlardı. Söz Necip Fazıla intikal etti, herkes lehinde idi; fakat bir aralık Abdülhak Şinasi Hisar atıldı:

— Fakaaat, dedi.

Herkes durakladı ve sordular:

— Evet, fakat?

— Fakat, dedi, Necip Fazıl öyle bir delidir ki, kendisini necip fazıl zanneder.

Zaparta

İstanbulun imarı

İki kişi, hem yürüyor, hem fikir yürütüyorlardı:

— İkide bir böyle evler yıkılıp meydanlar açıla açıla İstanbulun hali ne olacak?

— Mamur bir kıra benziyecek.

— Ama şehire benzemesi icap etmez mi?

— O zaman valimizin soyadı «Kırdar» değil, «Şehirdar» olması lâzım gelirdi!

— Senin isim günün için bir şey alacağım, fakat henüz kendime de yarıyacak bir şey bulamadım!...

No. 425 CİLT: 17 SENE: 9 FİYATI 10 KURUŞTUR 17 ŞUBAT 1944

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

PASİFİKTE:

Japonya — Ahtapotu görünce kırdığım potu anladım!..

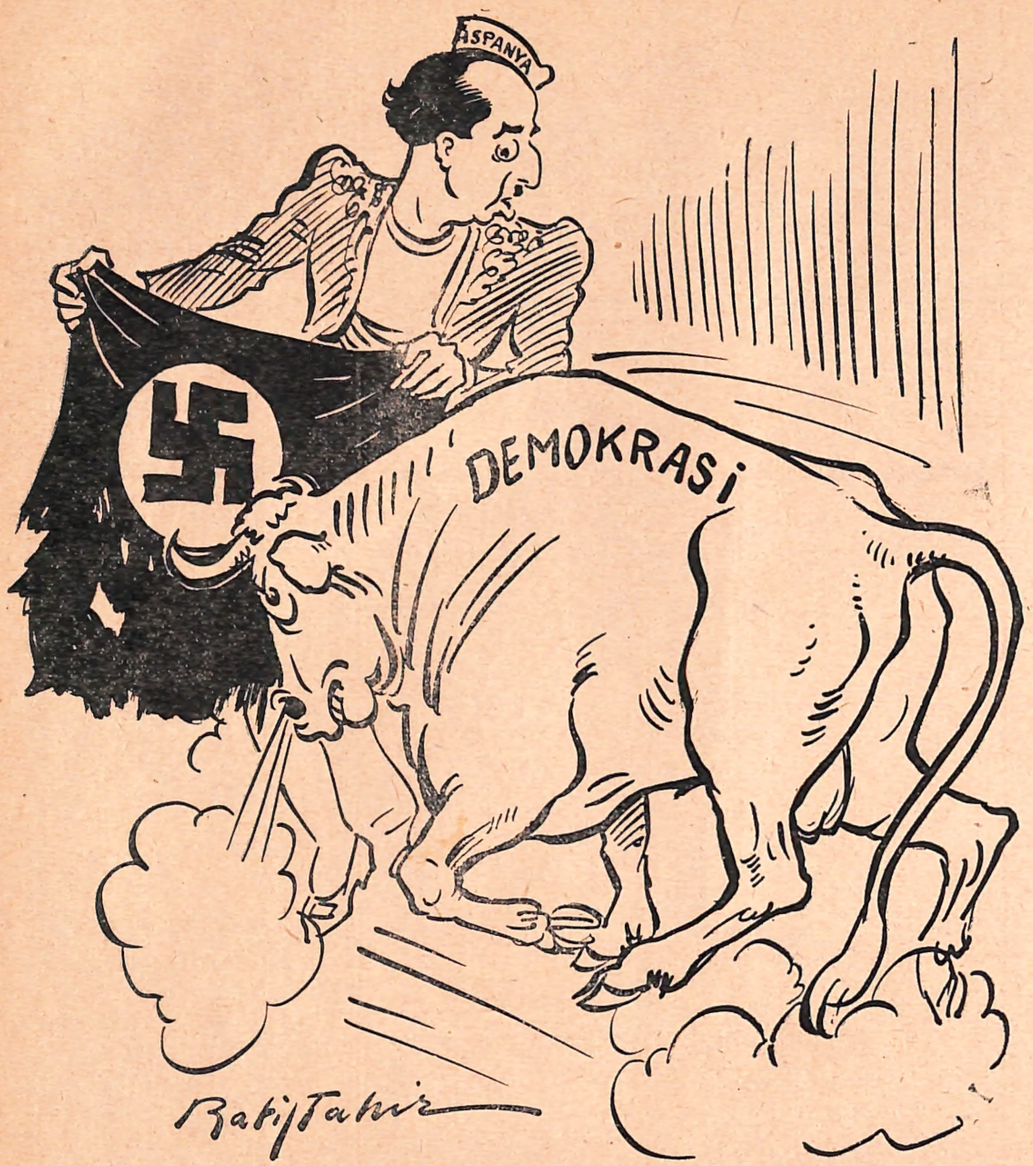

— Elimdekinden hayır kalmadı, tatlı canımı nasıl kurtarsam?!...

Ete Dair Atasözleri

ATALARIN «etliye, sütlüye karışmamak» diye pek hoş bir tâbirleri vardır. Bu, ayni zamanda, bir ders ve nasihattır ki, insana durup dururken başını belâya sokmamayı öğretir: «Görünür görünmez bir kazaya uğramaktan çekiniyor ve başının dinç kalmasını istiyorsan, zinhar etliye, sütlüye karışma».

Sütlüye karışmaktan zaten çoktanberi elimizi eteğimizi çekmiş bulunuyoruz. Fakat etliye karışmamak bugünlerde cidden kabil değil. Çünkü et en heyecanlı gün meselesidir.

* * *

Ete ait ata sözleri ve tabirleri bizde oldukça zengindir. Meselâ «bir dirhem et, bin ayıp örter» derler. Gerçi bu şişmanlığın meziyetlerini övmek için icat edilmiş bir sözdür. Fakat hakikî mânası itibarile de doğrudur. Sofraların hali malûm! Börek, makarna vesaire kara borsaya intikal edelidenberi hamur işleri ancak hiyaneti vataniye pahasına yenmesi mümkün yemeklerdir. Sadeyağ ve zeytinyağı, kuvvet ilâcı gibi, âdeta damlalıkla kullanılacak hale gelmektedir. Balığın günü gününe uymaz. İspanak, kereviz, havuç nerede ise buket halinde nişanlılara ve yeni evlilere hediye verilecek gibi. Elimizde kala kala bir et kalıyor. Demek ki, bugünkü sofraların eksiğini ve ayıbını örtecek yine ettir. Kemik vesairesi çıktıktan sonra dirhemi kırk parayı geçiyor ama, ne olsa o da bir şeydir.

Bir arkadaş dün şöyle söylüyordu: «Kadınların zayıflama modalarını Gandi gibi nefislerine bir takım beyhude işkencelerle kendilerini çiroz gibi kurutma usullerini tenkit ediyorduk ama, biz de onlara benzedik. Göbeğim son haftalarda adamakıllı eridi; pantalonumu ancak uç kurlu şalvar gibi kemerle büzmek sayesinde karnımın üstünde tutabiliyorum. Zayıflama modasını, kadınlarımıza Holivut yıldızları öğretmişlerdi. Bize kasaplar...

Arkadaşın işareti hakikaten doğrudur. Hepimizin vücutlarımız, genç artist vücutları gibi incelmiye başladı. Vücudun elbise içinde görünmeyen kısımları için iyi bir şey. Fakat yanak ve çeneden sarkan derileri, gözlerin etrafında açılan halka halka çukurlar fena. Zayıflık modasını takip eden biz akran bayanlar boya vesaire ile birkaç dirhem et moksanından doğan bu ayıpları gizliyorlar. Fakat biz hangi boyaya boyanacağız?

* * *

Bizim ete ait tâbirlerimizden biri de: «eti senin, kemiği benim» sözümüzdür. Bunu vaktile mektebe başlayan çocuklar için hocaya söylerlerdi. Mânası «oğlumu adam etmek için icap ettiği kadar dövebilirsin. Onu bana bir torba kemik halinde de iade etsen makbulümdür»-dü. Yeni bir terbiye sistemi tesis ettikten ve bu sefer yeni çocuklar hocaları dövmiye, ecdatlarının intikamını almıya başladıktan sonra bu tâbirin kullanılacak yeri kalmamıştır. Et ancak büyük tüccarın ve büyük irat sahiplerinin yiyebilecekleri bir nesne haline geldikten sonra biz de bu tâbiri ancak büyük servet sahiplerine karşı kullanabileceğiz: «Eti senin, kemiği benim».

* * *

Eski şairlerimizden birinin meşhur bir mısraı vardır:

«Et lokması lâzım mı doyurmaz mı seni nân?»

Şair belki de vezin zarureti dolayisile nân'ın, yani ekmeğin gramını tasrih etmediği için kendisini tenkit etmek mümkün değildir. Fakat yanında bir miktar et olmayınca üç yüz gram nân'ın beni doyuracağını söylersem hakikaten yalan söylemiş olurum.

* * *

Dedelerimizin meşhur bir sözü de: «insanın eti yenmez, derisi giyilmez» dir. Bu sözün dünyanın en derin bir hakikatini ifade ettiği nihayet anlaşılmış olacak ki, dünyada insanın sığır ve koyun kadar bir kıymeti kalmamıştır. İnanmazsanız en büyük ve medenî milletlerin günlük resmî tebliğlerine bir göz atın.

KARİKATÜR

Sarsıntının tesiri

Bir astronomla bir sosyoloğ «müdavelei efkâr» ediyorlardı:

— Zelzelenin tesirile İstanbulda işliyen saatler durmuş, duran saatler işlemiş..

— Darısı insanların başına!

— Ne gibi?

— Gerçekten çalışan insanlar biraz dinlenip de işli, işsiz havyar kesen adamlar o hızla çalışmıya koyulsalar..

— Ne olur?

— İşliyenlerin yekûnu durunların birkaç misli artar!

Akıl Hocası

Akhisardan K. Ö.

«Nişanlıyım, evleneceğim. Fakat bir müddet için buradan ayrılmaklığım lâzım. Kadını evime alsam geçimsizlik olacak, ayrı ev tutsam kadın yalnız kalacak... Acaba iç güveysi girsem nasıl olur?»

CEVAP:

Durduğun kabahat. Her delikanlıya böyle hazır ev, hazır lokma, hazır kadın nasip olsa, devlet, bekârlık vergisinden bir para bile toplıyamaz!

▪

Hendekte C. B.

«Düş görmemek için ne yapmalı? Yorduracak adam bulamıyorum.»

CEVAP:

Merkezi Avrupaya gitmeli. Bombardımandan uyumıya, düş görmeye meydan kalmaz.

★

Konyda A. C. A. ve S. B. T.

«Yirmi senelik evliyim, ailemi hâlâ kendime bağlıyamadım. Ailemi çok seviyorum, kendime bağlamak için ne yapayım?»

CEVAP:

Bağları gevşetiyor gibi yapınız. Bu sefer ya o size bağlanır, yahut ipi çözer, gider. Her iki surette de başka bir hayır vardır.

★

Uşakta S. N. A.

«Bir senedenberi çılgıncasına seviştiğim bir kızla evlenmek istedim, ailesi razı olmadı. İlk önce evlenmek istiyen kendisi olduğu halde, şimdi benden kaçıyor..»

CEVAP:

Sizden kaçan bir kızı ele geçirseniz bile kaçmıyacağından emin olamazsınız. Böyle nazlı ceylânlar yerine, uysal geyikler avlamıya çalışmalısınız.

★

Afyonda A. K.

«İzmirde iken bir kızla mektuplaşıp seviştik. Acaba onunla mı evleneyim, yoksa kendi memleketimden bir kızla mı?»

CEVAP:

Böyle bir sual sorduğunuzu haber alırlarsa ne İzmirdeki sizinle evlenmiye razı olur, ne de Afyondaki.. Siz hemen yazı mı, tura mı usulüne müracaat edip kısmetinize razı olunuz.

★

Maraşta A. K.

«Ölünceye kadar beraber yaşamak istediğim sevgilimden ayrıldım. Ben buradayım, o Edirnede.. Ne yapayım?»

CEVAP:

Şimendifer keşfedildikten sonra böyle mesafeye ait suallerin mânası kalmamıştır.

★

İstanbulda bayan A. D.

«Sokağa çıkmaktan, kalabalıktan hoşlanmıyorum. Yalnızlık, sessizlik ve evde oturmak bana zevk veriyor. Bunlar neye delâlet eder?»

CEVAP:

Yüz sene evvel ölen bir kız ruhunun sizde tecessüt ettiğine delâlet eder.

★

Turhalda N. Y.

«Bekârlık vergisi dullardan da alınacak mı?»

CEVAP:

Bana kalırsa kiminden alınmamalı, kiminden iki kat alınmalı... Duldan dula fark var.

★

Safranboluda F. S.; F. A.

«Sevdiğim kız bankacı.. Paramı, kendimi ona teslim edeyim mi?»

CEVAP:

Adam sarrafı ise paraya hacet yok, size ilk bakışta bir paha biçer.

Akılhocası

İSTANBULUN HARP SAHALARINDA:

— Nasıl, hücumdan bir şey çıktı mı? Müdafaa hattını yarabilecek misin?..

— Bakalım şimdilik bir (köprübaşı) tuttum.. Allah kerimdir!...

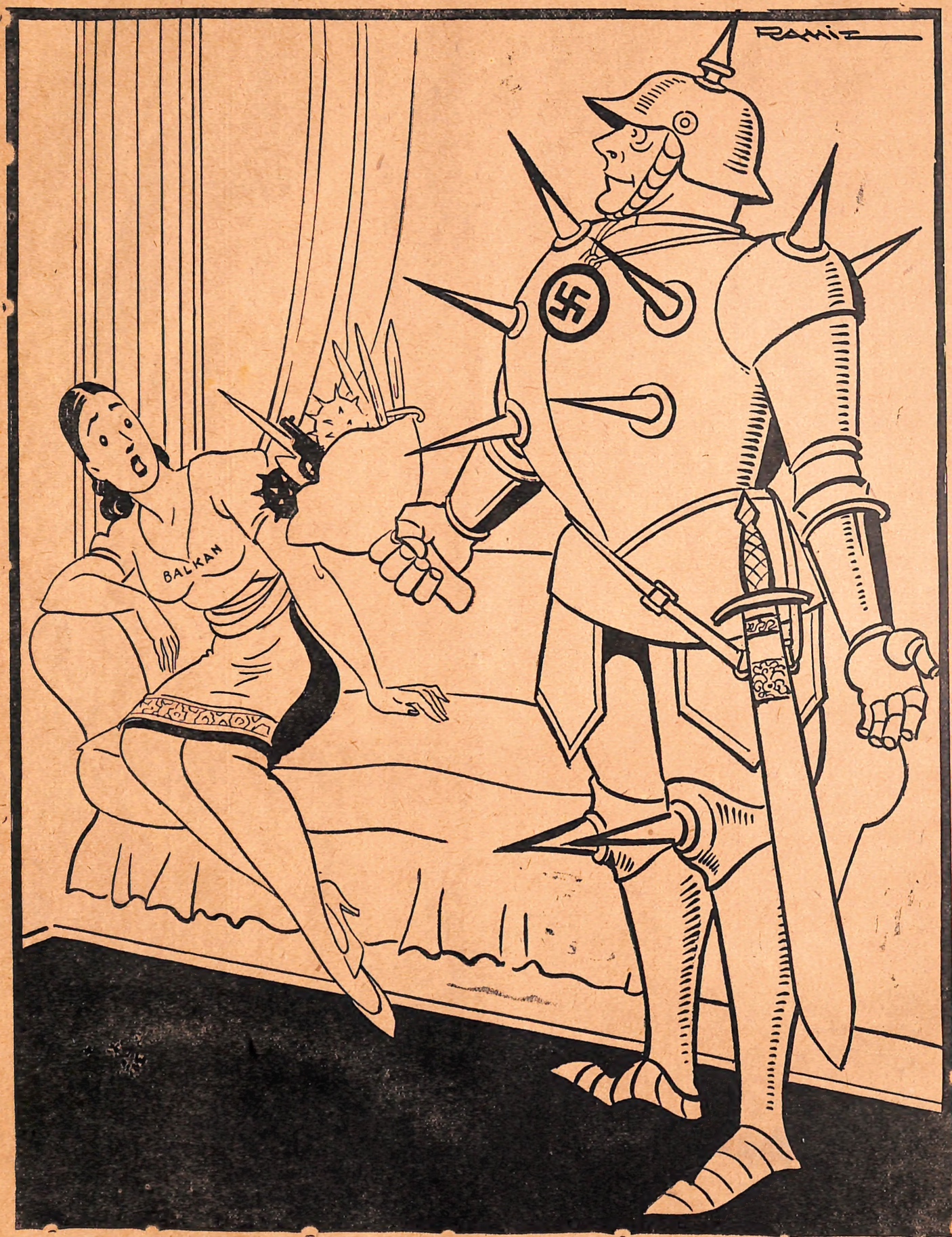

Asrî şövalye — Sevg'lim, neden öyle soğuk duruyorsun... Rahat etmek istersen, gel bana sarıl!...

— Mahvolduk sevgilim, bütün servetimi kaybettim...
— Paranı kime kaptırdınsa bana adresini ver; ben ancak senin servetinle yaşamak isterim canım!..

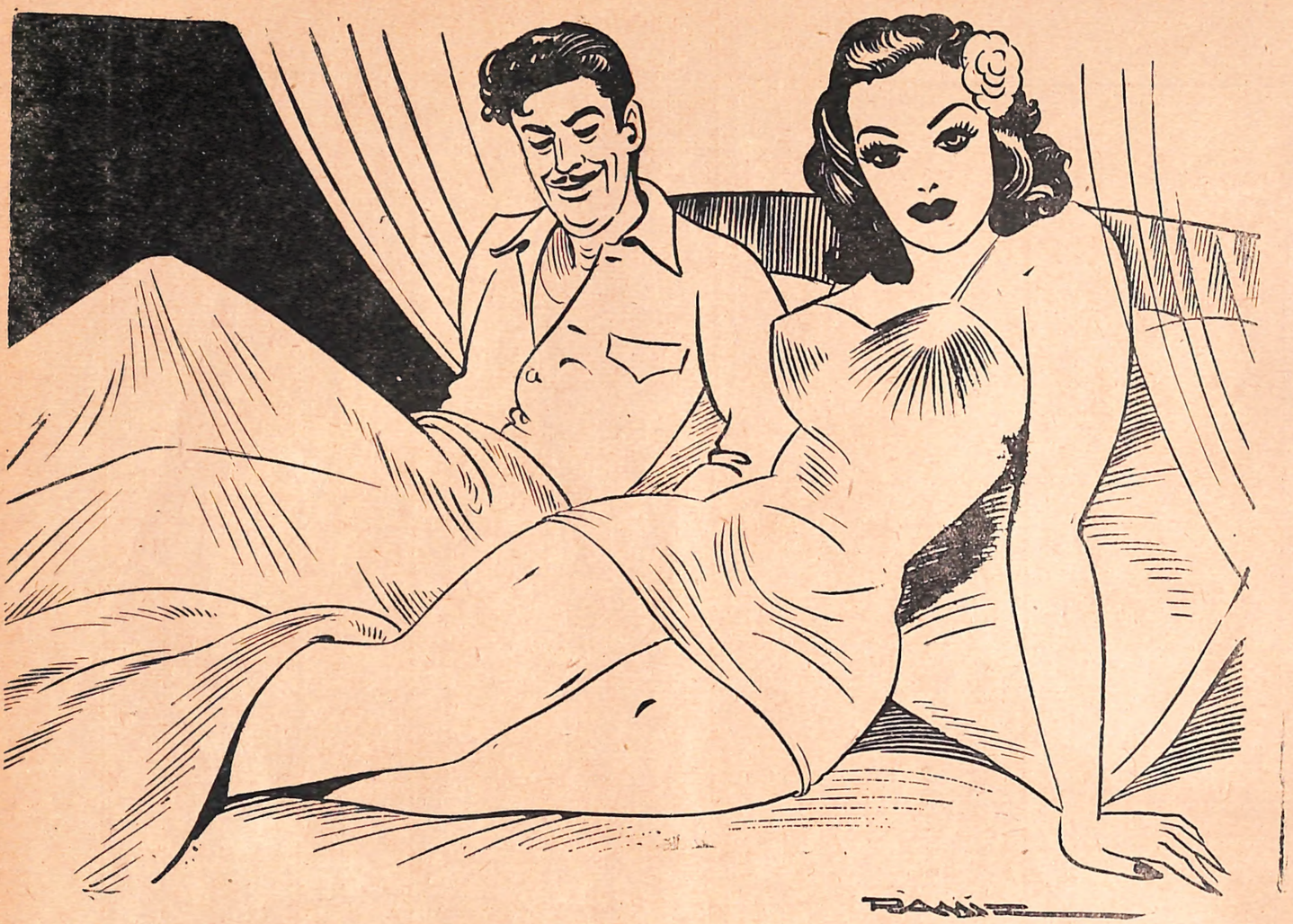

— Karıcığım, çabuk elbiseni giyin, zelzele oluyor...
— Hangisini giyeyim? Yeşilleri mi, mavileri mi?..

Trabzon folkloru

[Değerli mütefekkirimiz Bilâl Aziz Yanıkoğlu'nun Trabzon halkiyatına dair güzel bir eseri çıktı. Bu eserdeki bol bol manilerden, bilmecelerden, ata sözlerinden ilham alarak biz de memleketin muhtelif kasabaları folkloru ile meşgul olmak hevesine kapıldık. Elde ettiğimiz malzemeyi arasıra, bu sütunları doldurmak hizmetinde kullanacağız.]

1

Hamsi vurdu karaya,
Dirhemi on paraya.
Halil Nihada götür,
Gidersen Ankaraya.

2

Hamsi bu yıl ziyade,
Müjde, Hamami zade!
Dün süvari gezerdi,
Bugün baktım piyade.

3

Diyorlar et pahâli,
Ne ekl etsin ahali?
Bu işe memur ettik
Yanıkoğlu Bilâli.

4

Bakarak sağa, sola,
Çıktı uzun bir yola.
Hamsileri çevirdi
Rizeden İstanbula.

Tozu dumana kattı,
Çatısız tavan çattı,
Ulu Tanrım, denizi
Hamsi için yarattı.

6

Göklerde adın senin,
Yokken kanadın senin,
Boyun küçüktür ama,
Büyüktür tadın senin!

BAKIYOR Kİ

Bugün Balıkpazarı, yarım da sebze hali,
Yağ, pirinç, meyva diye aşererken ahali,
Yavrusuna süt veren cennet kuşu misali
İstanbulu besliyor tatlı dillerle vali.

★

Bakıyor ki, çarşıda meydan almış ihtikâr,
Esnaf kısmı avcıdır, müşteri kısmı şikâr,
Almadan satmıyorlar yüzde bir hayli yüz kâr,
İstanbulu besliyor tatlı dillerle vali.

★

Bakıyor ki, iki yüz seksendedir karaman,
Çakıyor göz ucuyla hemen baktığı zaman;
Et alan şöyle dursun, seyire dalan kahraman!
İstanbulu besliyor tatlı dillerle vali.

★

Bakıyor, zeytinyağı mahlûttur yüzde doksan,
Hem fiyatı pahalı, hem de gıdası noksan.
Sıhhatın tehlikede, biliyor, eve soksan...
İstanbulu besliyor tatlı dillerle vali.

★

Çamdeviren, sunuyor görülmemiş nimeti
Allahın himmetile emanetin hikmeti [1].
Unutulmaz doğrusu şu manevî hizmeti:
İstanbulu besliyor tatlı dillerle vali.

ÇAMDEVİREN

[1] Değerli iktisat müdürümüz.

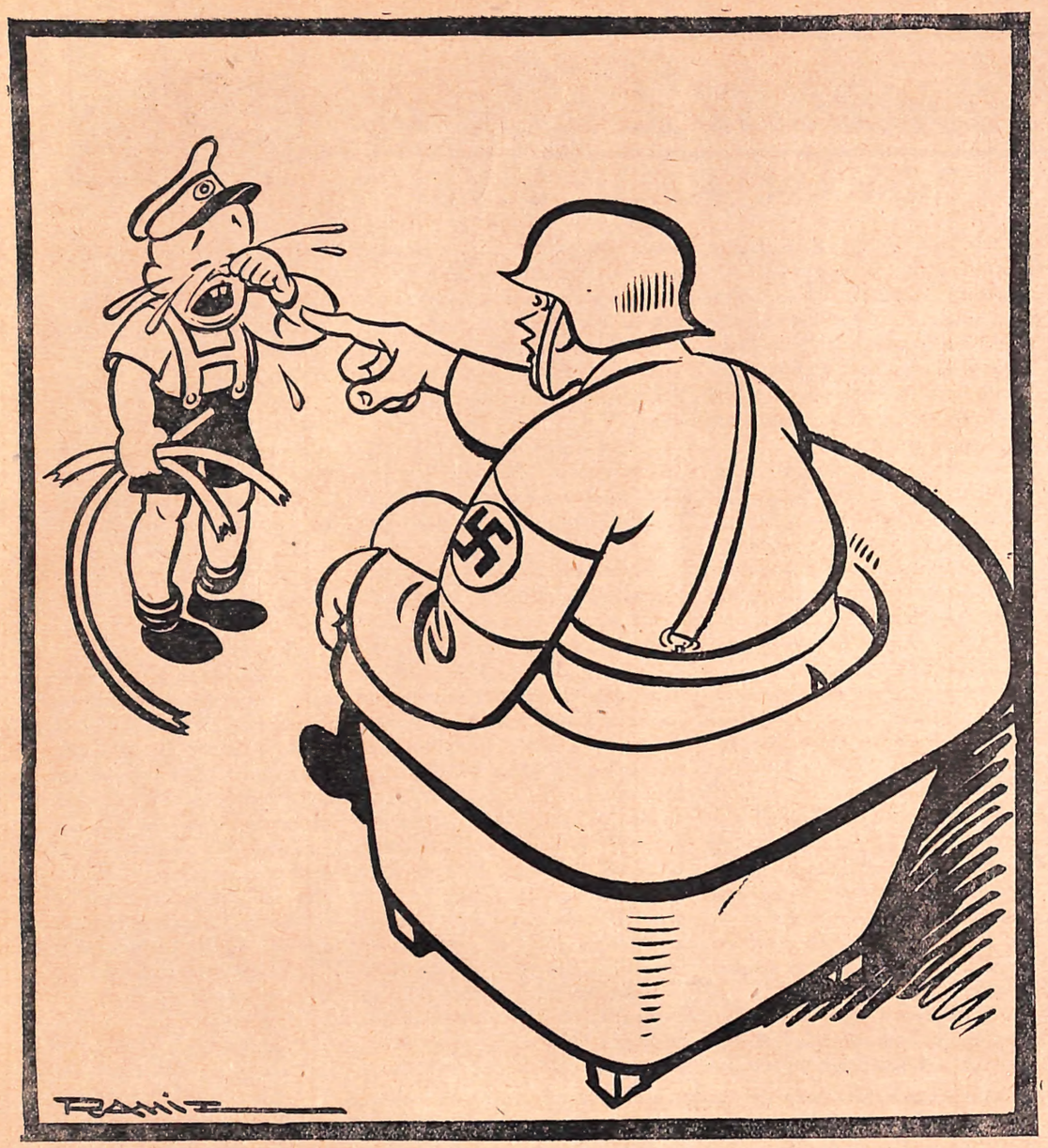

RUS ÇEMBERİ İÇİNDE KALAN ALMAN TÜMENLERİ HÂLÂ KURTULAMADI:
— Öyle çemberi kırdım diye bağırma... Duyarlarsa seni şark cephesine kumandan yaparlar!..

Öfkeli kadın

SEVİMLİ Nükheti, arkadaşı Merzuka kaptırdıktan sonra, Ferhatın keyfi altüst olmuştu. Artık hep acıklı şiirler, hikâyeler okuyor, dokunaklı şarkılar, türküler dinliyordu. Zavallı Ferhat, gün geçtikçe, elle dokunulsa ağlıyacak hale gelmişti.

Nükhet, Ferhadın samimî hislerini takdir etmiyor değildi. Nitekim, Merzukla anlaşmış olduğu halde, Ferhadı yine güler yüzle kabul ediyor, onun âşıkane bakışlarına müsamahalı dudak büküşlerile cevap veriyordu.

Merzuk, arkadaşının ziyaretlerine karşı hiç titiz davranmıyor, kıskançlık eseri göstermiyordu. Bu kayıtsızlığın sebebi meydanda idi: Kendisi bir kere Ferhattan daha genç, daha yakışıklı idi; üstelik Ferhattan daha fazla kazancı vardı. Zaten Nükhet, onu bu meziyetlerinden dolayı Ferhada tercih etmemiş miydi? Yine bu meziyetlerinden dolayı değil miydi ki, eski âşıkını, gözyaşlarile, yüz üstü bırakarak Merzuka koşmuştu?

Merzuk, kendi kendine plânını çizmişti:

— Ferhadın benden genç, benden yakışıklı olmasına imkân yok.. Ortada yalnız bir tehlike kalıyor: O da, günün birinde, benden daha zengin olması... Ben buna da ihtimal veremiyorum. Zira, Nükheti tanımadan evvel, zaten aklı başında değildi; Nükhete âşık olduktan sonra büsbütün serseme döndü. Onun bu sersemliği devam ettikçe, Nükhetin sadakati, emniyet altındadır!

Merzuk, hattâ, Ferhadın ziyaretlerini hoş bile görüyordu:

— Öyle ya... Nükhet eğlencesiz kalmaz... Hattâ Ferhat, farkına varmadan, benim masraflarıma bile yardım etmiş olur. Onu gezmeye götürür, ona hediye alır... Zeki âşık ona derler ki, aptal âşıkı, hissettirmeksizin, kendi hizmetinde kullanır!

Öbür taraftan Ferhadın Nükhetle yalnız kaldığı zaman göğüs geçirişleri, iç çekişleri devam ediyordu. Günün birinde dayanamadı:

— Nükhet, Merzukun bana münaccah olan cihetlerini bilmiyor değilim. Fakat bir nokta var ki, Merzuk, çatlasa patlasa bu noktada bana yetişemez.

— Nedir o nokta?

— Nokta dedim amma, sen umman, Okyanus farzet: O nokta, benim aşkımdır... Onun bütün meziyetleri benim bu kıymetimi düşüremez! Sen bunu anlamalıydın, bunu göz önünde tutarak onu bana tercih etmemeliydin.

— Haklısın var. Aşk güzel bir şey... Fakat hayat daha güzel... Hayatın güzel olması da aşktan daha başka şeylere bakıyor. Bunun için beni kabahatli görmemelisin.

— Ne münasebet? Bana bu kadar söz söylemek fırsatı verdiğin için sana minnettarım bile. Ancak, bu fırsatla beraber, bir de ümit verirsen..

— Ne ümidi?

— Merzukla münasebeti keser kesmez hayatını benimle birleştireceğin hakkında bir ümit!

Nükhetin kaşları çatıldı, biraz düşünceye daldı, sonra karar vermiş gibi;

— Ümit edebilirsin Ferhat, ümit iyi bir şeydir.. Fillhakika, bugün Merzukla gayet iyiyiz. Ne desem yapıyor, ne istesem getiriyor. Fakat dünyada hangi saadet yüzde yüz sigortalıdır? Yarın, bir de bakarsın, en umulmadık bir hâdiseden dolayı aramız açılır. Ona kızarım, kızdıktan sonra ondan intikamını alırım...

— Demek, ona kızdığın zaman karşında beni bulursan?

— Hemen onun yerine seni

(Arkası 11 nci sayfada)

— Şu geçen adam istifçinin biridir..

— Zannetmem..

— Ne söylüyorsun yahu! Hattâ karısını bile geçen gün et pahalılaşacak diye yeni aldı!..

Kenarın Dilberi

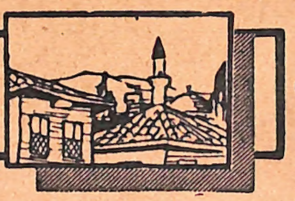

ROMAN: RAGIP SEVKİ

— 15 —

— Ayol evlâdım, sen akıllı kâmil adamsın. Yavaş yavaş çıkar bizi, olmaz mı?

Kapıcı döğmeye basınca Sıdıka hanımın yüzü bembeyaz kesildi. Bir anda dehşet içinde kaldı. Hele asansörün uğultusu onu büsbütün çileden çıkardı:

— Ay, ay!.. Vallâhi altımdan bir şey çekiyor. Ayol Gülizar burada mısın? Ay hakkınızı helâl edin, vallâhi ben ölüyorum... Ay, ay, ay!..

Gülizar hanım onu omuzundan tutmuş, teselliye çalışıyordu.

Nihayet asansör durduğu zaman Sıdıka hanımın da inildileri durdu, rahat bir nefes aldı. Tıpkı bayğınlıktan ayılan bir insan gibi asansördekilerin birer birer yüzlerine baktı. Sonra baş parmağı ile damağını kaldırdı:

— Oh aman, çok korkmuştum kardeş. Mahmureciğimi doğururken de böyle olmuştum. Bir daha mı? Tövbeler tövbesi!. Vallâhi Turisinaya çıkarım da, buraya binmem.

Mahmurenin hayatında birdenbire bir boşluk başladı. Evliliğin ilk günlerinde, hayatta tahayyül edemiyeceği birçok şeylere kavuştuktan, olmıyacak şeyleri olmuş gördükten sonra, uğultulu ve gürültülü aylar geçince büyük bir can sıkıntısına tutuldu. Sık sık tekrar ettiği şey şuydu: «Ben Feyzi beyi sevmiyorum!»

Gerçekten bu böyle idi. Bu adamla karşılaşmak istemiyor, onun en ufak arzularına karşı isyan duyuyordu. Fakat Feyzi beyin müşfik, kibar hali bu isyanlarını açığa vurmasına mâni oluyordu.

Her sabah öğlelere kadar uyumasının sebebi buydu. Feyzi bey dokuzda kalkıyor, ayağının ucuna basarak Mahmurenin karyolası etrafında dolaşıyordu. Mahmure bazan bu sessiz dolaşışları duyuyor, fakat gözünü açmıyor, nihayet sabrı tükenen Feyzi bey onu alnından öpüp saçlarından koklıyarak çıkıp gidiyordu. Ancak Mahmure o zaman yatağından kalkıyor, hemen hizmetçileri çağırıyordu: Banyo, kahvaltı, terzi, makiyaj, manikür..

Bütün bu gürültüler arasında öğle oluyordu. Feyzi bey bir otomobille geliyor, yemeği karşılıklı yiyorlar, fakat Mahmure ancak zoraki tebessümlerle Feyzi beyin içi aşkla yanan bakışlarına mukabele ediyordu.

Zaman zaman Feyzi beyin gözlerinde gam ve kasavet gölgeleri beliriyordu. Bir gün Mahmure ona yine zoraki bir tebessümle güldükten sonra Feyzi bey çatalını bırakmış, sakin bir sesle şunu sormuştu:

— Mahmure, benimle mesut olmamışa benziyorsun. Çekinme söyle, gerçekten bu hissettiğim şey var mı sende?

Mahmure iğilerek tabağındaki bir et parçasını kesip ağzına attı ve gözlerini kaldırdı:

— Ne demek istiyorsunuz, anlamadım?

— Söylediğim şeyi duydun, ve ben bunu böyle hissediyorum. Eğer doğru ise seni rahat bırakablirim.

— Yani..

— İstersen ayrılabiliriz!

Mahmure bir anda yeniden Kocamustafapaşadaki yanık tahtalı eve, karpuz lâmbalar, basma perdelerle süslü dar ve iğri odaya dönmenin verdiği bir dehşet içinde acı bir kahkaha attı:

— Neler söylüyorsunuz kuzum, siz çıldırdınız mı? Ben yuvamdan, kocamdan memnunum. Mesudum da... Bunları nereden çıkarıyorsunuz?

— Fakat bana karşı çok zalimsin Mahmure!

— Neden? Niçin zalim olayım? Böyle bir şeyi aklınıza getirdiğiniz için zalim olan sizsiniz.

Feyzi bey onun gözlerinde yaş buğuları gördüğü için bunun mânasını kavrıyamadı, sustu, iğilip tabağındaki yemeğinden bir parça alıp ağzına attı.

Mahmure kocasına karşı duyamadığı büyük aşkı, kendisi de itiraf etmek istemediği bir başkası için saklıyordu: Hüsamettin için... Genç kızlığının ilk hülyası, gelip geçici sandığı bu ilk aşkı, şimdi kor yığını haline gelmişti. Zaman zaman eşeledikçe kızgın ateşi gönlünü yakıyordu.

Bir sabah gözünü açar açmaz ilk aklına gelen Hüsam oldu ve uykunun mahmurluğu arasında onu rüyasında gördüğünü hatırladı. Fakat rüyanın mahiyetini bir türlü bulup çıkaramıyordu. Zihnini bu rüya ile okadar çok yordu ki, ne banyoda, ne kahvaltıda hiç konuşmadı. Hizmetçi bile onun bu sessizliğine kaçak bakışlarla hayret ediyordu.

Mahmure, öğleye kadar bu durgunluğunu muhafaza etti. Saat on ikiye doğru Feyzi beyin telefonu ile kendine geldi. Feyzi bey:

— Mahmure, yavrum, şimdi hemen Ankaraya gidiyorum. Birdenbire bu seyahat çıktı, yoksa seni daha evvel haberdar ederdim. Kusura bakma. Dört gün sonra yanındayım, dedi.

Mahmure yine sahte birkaç iltifat savurdu ve telefonu kapadı. Elini reseptörden ayırmadan yine rüyasını düşündü:

Hüsam... fakirdi, ona bukadar büyük bir hayat veremezdi. Yine Kocamustafapaşada, yanık tahtalı evlerde oturacaklardı, yine bir çift iskarpin, bir mevsimlik elbise giyecekti. Fakat buna mukabil gönlünü dolduracak büyük bir aşk olacaktı. Genç bir adam, genç bir kadın... Evet, bu büyük aşk yanında bütün olmıyan şeylerin yoksulluğu bugünkü acı kadar bir acı vermiyecekti.

Mahmure birdenbire bir fikirle canlandı ve reseptörü çekerek durdu:

Hüsamettinin çalıştığı bankaya telefon etmek...

Ya kendisini reddederse, ya telefonu yüzüne kaparsa...

Mahmure, bütün bu ihtimallerin altında ezilip kararından vazgeçmek ihtimalile birdenbire rehberi kaptı, bankayı aradı, buldu, numaraları çevirdi ve bekledi.

Kalbi heyecanla çarpıyordu. İşte zil çalıyor. İşte santral kız cevap veriyor:

— İktisat bankası efendim.

Mahmure, kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu:

— Muamele dairesinde Hüsamettin beyi istiyorum.

— Bir dakika...

Yine bir zil sesi... On saniye süren bir sessizlik ve tekrar bir kadın sesi:

— Muamele dairesi..

Mahmure elini bile titreten bir heyecanla:

— Hüsamettin beyi rica ediyorum, diye fısıldadı.

— Hüsamettin bey? Bir dakika...

Mahmure ona ne söyliyeceğini, nasıl hitap edeceğini tasarlamamıştı. Başında bir uğultu vardı Kalbi öyle eziliyor ve nabızları okadar kuvvetli atıyordu ki, birdenbire telefonu kapamak arzusu ile kıvrandı.

— Arkası var —

— Hatıranız bende bir servettir dedi.

— Bari sen de gönlünü alacak bir şey söyleseydin...

— Söylemez olur muyum, servetiniz bende bir hatıradır, dedim!...

HİKÂYE

(9 ncu sayfadan devam)

geçirir, onunla bütün bağlarımı keserim!

— Teşekkür ederim. Ben bu mesut dakikayı bütün ömrümce bekliyeceğim..

O günden sonra Ferhat, her akşam, Nükhetin apartımanına damlamıya başladı:

— Nasıl, bugün aranızda bir anlaşmamazlık oldu mu?

— Nasıl bugün seni kızdıracak bir harekette bulundu mu?

Haftalar, aylar geçiyor, Ferhadın umduğu saadetli felâket bir türlü zuhur etmiyordu. Bir akşam ümitsiz bir halde, yine Nükhetin kapısını çaldı. Kapıyı bizzat Nükhet açtı. Saçları ürpermiş, gözleri yuvalarından fırlamış, dudakları ateş saçıyordu.

— Hayrola?

— Ne hayırı? Arkadaşın oclacak o Merzuk musibeti hem beni kızdırdı, hem de hıncımı almıya vakit bırakmadan kaçtı, gitti..

— Vay alçak vay.. Ne diye kızdırdı?

— Ne diye mi? Kendi elimle hazırladığım pastayı iskarpin mantarına benzetti.

— Demek öfkelendin?

— Sorar mısın? Elimden kaçmasa ona yapacağımı ben bilirdim.

Salona girdiler. Ferhat, beklediği ümidin, karşısında göz kırptığını anlamıştı. Nükhetin yanına yaklaştı:

— Hani bir mukavelemiz vardı?

— Neydi o mukavele?

— Mezruka kızdığımız zaman beni onun yerine koyacaktınız!

— Sahi... İyi ki, aklıma getirdiniz... Ondan intikam almak için sizi onun yerine koyacaktım..

— Buyurduğunuz gibi.

— Demek, siz onun yerine geçmekte ısrar ediyorsunuz?

— Ona ne şüphe.

— Demek, ondan hıncımı almak için kendinizi öne sürüyorsunuz?

— Tamamile.

— Alınız öyle ise!

Hemen oradaki kaktüs saksısını şiddetle Ferhadın başına indirdi. Ferhadın gözlerinde bütün dünya, bir an içinde bir senelik devrini yaptı. Zavallı âşık, sırtüstü halıların üstüne serildi. Nükhet, o öfke ile, Ferhadı tam Merzukun yerine koymuştu!

* * *

Ferat, aradan kaç saat, kaç gün geçtiğini bilmiyordu. Bir aralık kendine gelir gibi oldu. Kafasının içinde, o müthiş vakayı canlandırdı. Rüya mı görüyorum diye yavaş yavaş gözlerini açtı. Etrafına bakındı. Fakat birdenbire karşısında Nükheti görünce:

— Eyvah, bu sefer tamamile bittim!

Diye bir kere daha bayıldı. İkinci ayılışında Nükhetin kendisine gülümsediğini farketti. Bu tebessümde büyük bir şefkat parlıyordu. Ferhada:

— Korkma, dedi. Geçti!

Ferhat kekeledi:

— Geçen neydi?

— Öfkem geçti, öfkem.... Seni Merzukun yerine koyar koymaz gözlerim karardı, kafana saksıyı indirdim. Saksıyı sen yedin ama ben de Merzuktan intikamımı almış oldum!

— Ya şimdi ne olacak?

— Artık o gitti, büsbütün gitti... Onun yerine sen geldin, tamamile sen geldin!

Ferhat, bir lâhzada iyileşti. Yerde saksı kırıklarını işaret ederek:

— Bunları topla, dedi, bunları yapıştırarak saadetimizin heykelini kuralım! **Papağan**

NEVROZİN

Baş, Diş, Grip, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız. Her yerde ısrarla NEVROZİN isteyiniz.

Ademi iktidar
VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI
HORMOBİN
Her eczanede bulunur. P.K. 1255
Reçete ile satılır.

Fazla şişmanlığa karşı
RADYOKARBON
Mide ve barsakların muntazam çalışmasını temin eder. Bütün eczanelerde bulur. Kutusu 70 kuruştur.

Güzel ve cazip bir ele sahip olmak ister misiniz? Modern Amerikan lak cilaları renklerinden

PERLAK IRNAK CİLÂSINI

kullanınız. 8 muhtelif rengi vardır. Israrla dükkâncınızdan isteyiniz. Bir tecrübe kâfidir.

Öksürük ve bronşiti
TURAL
Komprimeleri derhal geçirir.
Kutusu 35 kuruştur.

Yeni PUDRA RENKLERİ
önünde
KADINLARIN HAYRETİ

SİHRAMİZ BİR KOLORİMETRİK MAKİNE SAYESİNDE İSTİHZAR EDİLEN PUDRA TENİN GÜZELLİĞİNİ ON MİSLİ ARTTIRIR.

Teninize en uygun gelecek pudranın tam rengini veren yeni bir Kolorimetrik makina icadedilmiştir.

Bu sayede şimdiye kadar görülmemiş emsalsiz bir güzellikte orijinal pudra renklerinin istihzarına imkân verilmiştir. Bunları yalnız Tokalon pudralarında bulabilirsiniz. Bu pudra rüzgârlı ve yağmurlu havalarda bile bütün gün sabit kalır. Burnun parlamasına mani olur. Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir. Bu yeni Tokalon pudrasının en son yeni ve *cazip renklerini* bugünden tecrübe ediniz. Daha genç ve güzel görününüz.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU

Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 E. Posta kutusu 622, İstanbul.

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI:
Türkiyenin her tarafı için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur
Ecnebi memleketler için seneliği 800 altı aylığı 400 kuruştur.
Üç aylık abone kaydolunmaz.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın, geri verilmez.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası
Sahibi ve U. Neşriyat Mü. Sedat S.

Karikatür

TOMBUL TEYZE ET BUHRANINDA:

— Aslan kocacığım, peşime düşen şu bir alay adamı kovsana...

— Fena niyetle değil karıcığım... Zavallılar bugünlerde et yüzü görmemişler de.. sana onun için bakıyorlar!..